

Moderne lydproduktion

- Om indspilningen af Wayne Siegels orgelkoncert i 2018
af Ulrik Spang-Hanssen

Nogle gange kan det faktisk føre noget innovativt med sig, hvis man bliver sur og stædig, og sådan gik det med planerne om at indspille komponisten, professor Wayne Siegels orgelkoncert. Koncerten blev bestilt i 2010 af Aarhus Symfoniorkester og Det Jyske Musikkonservatorium i samarbejde for at fejre, at det var lykkedes at gennemføre det storstilede projekt at få samlet penge til og få bygget og installeret et stort koncertsalsorgel i Symfonisk Sal i Musikhuset Aarhus. Jeg uropførte selv koncerten i 2012. Det viste sig, at Wayne havde skrevet et virkeligt storværk, og jeg fik straks lyst til at få det indspillet, og det var symfoniorkesteret med på. Sådan set. Det trak ud, gjorde det, og sæson efter sæson gik, uden at man havde fundet tid til at realisere projektet. Endelig kunne ASO sidste år meddele, at kalenderen desværre ikke levnedede plads til en sådan indspilning, og det synes jeg var synd både for komponist og værk, og så blev jeg stædig. Jeg bor i Sønderborg og gik til mit lokale symfoniorkester, Sønderjyllands Symfoniorkester, som meget gerne ville være med. Der var bare den lille hage ved det, at dette orkester ikke har noget orgel, og at Wayne skriver for så stort et orkester, at der ikke kunne findes plads i nogen af byens kirker. Der blev regnet på muligheden af at transportere SSO frem og tilbage til Aarhus, og det ville blive meget dyrt, og det hele så lidt mørkt ud.

Nu var Wayne ikke professor i elektronisk musik for ingenting, så han kom op med den interessante tanke, at vi jo kunne indspille et midi-spor med et elektronisk øveorgel og siden lad det af- og indspille ved orglet i Symfonisk Sal, som kan aflæse midi. Da dette midi-signal jo skulle indspilles samtidig med orkesteret, så skulle de to dele helst passe sammen. Som sagt så gjort, der blev gjort forundersøgelser, som sandsynliggjorde, at det kunne lade sig gøre, og så gik vi i gang. Det blev nogle besynderlige indspilninger. SSO løste deres del af opgaven med superb professionalisme. Søren K. Hansen, som dirigerede, var sommetider iført hovedtelefoner, så han kunne høre orglet, der jo ikke så godt kunne sende lyd ud i rummet, men som regel havde han dem ikke på, da han så ikke så godt kunne høre, hvad der måtte gå galt i orkesteret. Jeg sad dér ved et øveorgel med hovedtelefoner på og kunne skiftevis ikke høre mig selv og orkesteret, og jeg oplevede situationen som meget vanskelig. Jeg var ikke ret mange centimeter høj, når jeg kom hjem om aftenen!

To måneder senere, efter sommerferien, skulle vi så realisere orgeldelen, og det gik fint, men det føltes spooky. Jeg vil opfordre enhver orkestermusiker til at forestille sig, at ens egen præstation bliver pillet ud af en orkestersammenhæng og blæst op i tidobbelt størrelse uden at orkesteret i første omgang er med. Jeg sad og indstillede registreringerne, mens orglet spillede selv. Det eneste, der teknisk gik galt, var, at instrumentet besluttede sig for at lukke begge sveller, når computeren blev tilsluttet, og det var jo ikke meningen. Jeg fik således ikke helt den lyd, jeg havde drømt om, men det kaster orkesteret en kærlighedens kåbe over, efter at produceren Viggo Mangor har brugt nogen tid på at sysle med at få det hele synkroniseret.

Ved indspilninger med stort orgel og orkester er der ellers tit vanskeligheder med balancen på grund af overhør mellem mikrofonerne, men det har vi helt undgået, da de to dele simpelthen ikke er indspillet samtidig... Orkesteret er optaget i Alsion, orglet i Symfonisk Sal og til sidst er lyden blevet samlet ved at tilsætte en sjat af en elektronisk simulering af Concertgebouw i Brugge. Moderne cd-produktion, mine damer og herrer! Det er fup og svindel og elektroniske hundekunster fra den ene ende til den anden, men resultatet lyder mægtig godt, og vi håber således på kendernes tilgivelse.

Ulrik Spang-Hanssen er professor i orgel v. Det Jyske Musikkonservatorium. Se [profil](#)